

РЕШЕНИЕ

№ 2651

гр. София, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 11.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1123** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. Б./М. В./, [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Турция, чрез адвокат С. М. от РАК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] офис 3, против Отказ за влизане в страната №2 от 06.01.2023г., издаден от длъжностно лице при Главна дирекция "Гранична полиция", ГПКК –Д. мост -Р..

Жалбоподателят твърди, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, но при съществени нарушения на административно производствените правила и в нарушение на материалният закон. Също твърди, че оспорения акт не му е преведен на разбираем за него език, което е ограничило правото му на защита сочи, че акта е немотивиран и необоснован и не е съобразен с целта на закона, моли същият да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява, представлява се от адв. С.М., моли жалбата да бъде уважена на посочените в нея основания. Адв. М., в писмени бележки депозиран по делото моли оспорения акт да бъде отменен, като незаконно съобразен, претендира разноски по списък.

Ответникът – граничен полицаи при ГПКК –Д. мост-Р., С. Д. П. в съдебно заседание се явява лично, счита жалбата за неоснователна.

Административен съд–София-град,като прецени доказателствата по делото,приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно и се установява от представените писмени доказателства,че жалбоподателя М. Б./М. В./ е [дата на раждане] ,гражданин на Р. Турция.От приложената по делото справка от 30.01.2023г. на директора на Дирекция "Миграция" към МВР,се установява,че жалбоподателя на основание чл. 21а от ЗЧРБ е включен в списъка на нежеланите чужденци на територията на Р.България,по искане на ГД"Гранична полиция"/л.14/,като изрично е посочено,че са налице данни за незаконна дейност от лицето по смисъла на чл.280 и чл.281 от НК на територията на Р. България.

Оспореният в настоящото производство отказ за влизане в страната № 2 от 06.01.2023г. е издаден от граничен полицаи на ГКПП-Р. –Д. мост,след като на 06.01.2023г.,в 21.04 часа на ГКПП-Р. –Д. мост при влизане в страната се е явил турския гражданин М. Б./М. В./ [дата на раждане] ,гражданин на Р.Турция,с национален паспорт номер №U23380657,издаден в Турция,с входна виза „С“ издадена от Р.България.При извършената проверка на същата дата жалбоподателят е уведомен,че му се отказва влизане в страната съгласно чл.21а от ЗЧРБ,тъй като е вписан в националния списък със забрана за влизане в страната.Отказът е връчен на жалбоподателят на 06.01.2023г.,а жалбата до съда е подадена на 23.01.2023г.

Административната преписка по издаване на оспореният акт в настоящото производство е представена в цялост от ответника.Приложена е докладна от директора на „ГД“ до Министъра на вътрешните работи в които фигурира името на жалбоподателят за които са установени данни ,че същия извършва незаконна дейност на територията на Р.България по смисъла на чл.280 и чл.281 от НК.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес и насочена срещу акт, който подлежи на оспорване.

В случая с оспорения акт на жалбоподателя е отказано влизане в Република България, поради това, че е вписан със забрана за влизане в страната в националния списък.Като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 21а от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 14, т. 1-т. 3 от Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), на гражданин на трета страна, който не отговаря на условията за влизане, установени в член 6, параграф 1, и не спада към категориите лица, посочени в член 6, параграф 5, се отказва влизане на териториите на държавите членки, като отказа се предоставя чрез стандартен формуляр,съдържащ се в приложение V, част Б, попълнен от органа упълномощен от националното законодателство да налага отказ за влизане.Лицата, на които е издаден отказ за влизане,могат да го обжалват т.е. жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган в предвидената от закона писмена форма. От представената заповед 3282з-913/16.04.2015г., е видно, че ответникът С. Д. П. е старши полицай на ГКПП Р. от Гранично полицейско управление–Р. при Регионална дирекция "Гранична полиция"–Р..

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). Тази норма определя както компетентността на органа за издаване на акта, така и формата на издаването му. Съгласно същата, като компетентни да издават отказ за влизане в страната са определени органите за граничен контрол, а формата за издаване на акта е писмена - единен стандартен формуляр. Аналогична е и разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инstrukция № 8121з-1492 от 4.11.2022г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицай съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В случая отказът за влизане е издаден от граничен полицай при ГКПП Р. Д. мост – С. Д. П., както е видно от данните по делото, а и не е било спорно между страните, че към този момент С. Д. П. е бил на смяна и е осъществил гранична проверка на лицето. Отказът е обективизиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр и съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително конкретно посочване на фактически и правни основания за издаването му, съставляващи причините за постановения отказ за влизане в страната. Настоящият състав следва да отбележи, че съгласно чл. 31, ал. 1 от Инstrukция № 8121з-1492 от 4.11.2022г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицай съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В тази насока са и разпоредбите на чл. 16, ал. 2 и ал. 3 от ЗЧРБ. В чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ е предвидено, че органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. В чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната. Образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. В случая, оспореният отказ е издаден по утвърден

единен формуляр, като причините за постановяването му са посочени – "вписан е със забрана за влизане в страната", "в националния списък", поради което актът съдържа минимално изискуемото съдържание, необходимо за законосъобразността му. Същият е на български и английски език. В обжалваният административен акт/л.12/ е налице разпоредителна част, посочено е в стандартния формуляр, че засегнатият "може да обжалва забраната за влизане в страната в 14 дневен срок пред компетентният административен съд".

С оглед изложено, съдът намира, че при издаване на оспорения акт не са допуснати нарушения относно формата и съдържанието му, които да обосноват неговата незаконосъобразност.

Настоящият състав намира за неоснователни изложените доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство, а именно, че липсвал преводач при връчване на процесния отказ, а жалбоподателят не владеел български език.

В жалбата до съдът оспорващият изрично сочи, че оспорва отказ за влизане в страната, издаден на 06.01.2023г., с правно основание чл. 21а от ЗЧРБ, като счита, че същия не отговаря на изискванията на закона, тъй като в акта не било разяснено, нито мотивирано защо не може да влезе в Р. България. Съдът приема, че безспорно жалбоподателят се е запознал с основанията за отказ и не е била налице пречка да изложи възражение срещу същият включително да депозира и жалба пред компетентният съд.

Съдът намира, че атакуваният отказ за влизане в страната е издаден и при правилно приложение на материално-правните разпоредби. В същия е посочена разпоредбата на чл.21а от ЗЧРБ и е описано, че е отказано влизане в страната поради следните причини:лицето е вписано със забрана за влизане в страната в националния списък.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: т. 14 - е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 ЗЧРБ.

В случая приложима е нормата на чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ, според която министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1. В подкрепа на обстоятелството, че именно подобно действие е извършено в случая, е представена справка от 30.01.2023г. от която е видно, че на жалбоподателят е наложена забрана за влизане в Р. България от Дирекция "Миграция" към МВР и докладна от директора на ГД, ГП“ до министъра на вътрешните работи.

В чл. 21а, ал.2 от ЗЧРБ е предвидено, че условията и редът за поддържане и актуализиране на информационния масив по ал.1 се определят от министъра на вътрешните работи, от председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Тази разпоредба е вписана и в оспорения отказ. Тази дейност на

компетентните органи по чл. 21а от ЗЧРБ съдът намира, че е различна от издаването на принудителни административни мерки по чл. 44 от ЗЧРБ. В този смисъл съдът приема, че правилно е приложен материалния закон относно фактическото и правното основание, въз основа на което на жалбоподателя е отказано да влезе в Република България.

Ето защо следва да се приеме, че за издаване на процесния отказ са били налице основанията по чл. 21а от ЗЧРБ, вр. с чл. 10, т. 14 от ЗЧРБ. Също така, следва да се има предвид, че при издаване на отказ за влизане в страната, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и наличието на условията по цитираната правна норма задължително предпоставя постановяването на такъв отказ.

При тези изводи съдът намира, че няма правни и фактически основания, въз основа на които да се приеме, че оспореният индивидуален административен акт е нищожен. Настоящият съдебен състав счита, че Отказ за влизане в страната, обективиран в единен стандартен формуляр, с рег. №2 издаден на 06.01.2023г. от граничен полицаи на ГКПП Р. Д. мост-С. П. изхожда от компетентен орган, в предвидената писмена форма, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел, с оглед на което подадената жалба срещу същия следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото в полза на жалбоподателя не се следват претендираните от процесуалния му представител разноски. Ответника не претендира разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б./М. В./, [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Турция, чрез адвокат С. М. от РАК, със съдебен адрес: [населено място], [улица] офис 3, против Отказ за влизане в страната №2 от 06.01.2023г., издаден от С. Д. П.-граничен полицаи при ГКПП Р. Д. мост към РД“ГП“-Р..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: